

Освідчення в коханні

Владислав Бойко

Там, де тіні сині-сині
ронить місяць у садку,
говорив юнак дівчині
про любов свою палку.

Промовляв до неї: "Пташко,
стань моєю назавжди!
Жить мені без тебе тяжко,
наче ґрунту без води".

Руку клав до серця: "Раю,
ось послухай, б'ється як!
Я без тебе помираю,
як без фосфору буряк.

Зі столиці перебрався
я до вашого села —
і навіки закохався
в трудові твої діла!

Ти така завзята, здібна,
виробляєш по п'ять норм,
ти така мені потрібна,
як худобі комбікорм!

Та і я ж вкладаюсь в строки,
бо не з ледарів і шляп...
Почуття мої — глибокі,
наче оранка на зяб!

Тож давай сплетімо руки
і — грозу стрічать грудьми!
Наче з досвідом наука,
поєднаємося ми!"

Повела плечем дівчина
та, без зайвих балачок,

потихесеньку у сіни
шмиг! — і двері на гачок.

Головою покрутила:
"Ну й жених! Набрався в дим...
Надала ж нечиста сила
познайомитися з ним!"

А юнак, в тіні акацій
залишившись, проказав:
"Ясно все... Ще мало в праці
тут себе я показав!
Значить, братись треба спішно
ще завзятіш до труда..."

Вам з героя, може, й смішно,
а мені його шкода.
Бо не здуру і не сп'яну
так трактує він любов:
з "виробничого" роману
він до Галі з сад прийшов!